

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 800 / 23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 10 października 2023 r. w sprawie II K 820 / 23			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

			<p>W latach 2014 – 2017:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zmaganie się przez męża oskarżonej z wybrzmiewającymi z dokumentacji medycznej problemami zdrowotnymi; - zagrożona ciąża oskarżonej zakończona przedwczesnym porodem oraz problemy zdrowotne dziecka w okresie po urodzeniu. 	dokumentacja medyczna	206 - 252
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			

	Opisana wyżej dokumentacja medyczna	Brak podstaw do kwestionowania autentyczności tej dokumentacji oraz wiarygodności informacji z niej wybrzmiewających	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	1. zarzut obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie innym,	# zasadny # częściowo zasadny	

aniżeli kwalifikacja prawna przypisanego czynu, tj. obraza art. 101 § 1 pkt 4 kk w zw. z art. 4 § 1 kk poprzez ich niezastosowanie odniesieniu do czynu zarzuconego w punkcie 1. aktu oskarżenia;	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
2. zarzut obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie innym, aniżeli kwalifikacja prawna przypisanego czynu, tj. art. 53 kk poprzez wymierzenie oskarżonej kary przekraczającej dolegliwością stopień zawinienia;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
3. zarzut mającej wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazy przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk poprzez ich błędne zastosowanie polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i zastosowanie	

	<p>dowolnej oraz niezgodnej z prawidłowym tokiem rozumowania;</p> <p>4. zarzut rażącej niewspółmierności (surowości) wymierzonej oskarżonej kary.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>1Ad. zarzutu z punktu 1.</p> <p>Zarzut ten, oparty na próbie wykazania, iż w odniesieniu do czynu zarzucanego w punkcie 1. aktu oskarżenia jeszcze przed datą orzekania przez sąd I instancji doszło do upływu terminu przedawnienia jego karalności, uznać należało za skuteczny, aczkolwiek argumentacja podniesiona na użytek wykazywania zasadności tego zarzutu jest znaczącej mierze</p>			

chybiona.
Zgodzić się
należy więc ze
skarżącą o tyle,
iż zważywszy
na ustawowe
zagrożenie tego
czynu dla
badania
przedawnienia
jego karalności
punktem
odniesienia
winien być
przepis art. 101
§ 1 pkt 4 kk, w
ramach którego
ustawodawca
dla tego rodzaju
występków
przewidział
okres
pięcioletni,
licząc od czasu
jego
popelnienia.
Słusznie też
skarżąca
zauważa, że
gdyby badać
przedawnienie
karalności tego
czynu z
uwzględnieniem
stanu prawnego
obowiązującego
w dacie
popelnienia tego
czynu, tj. dniu
1 lipca 2015
r., zastosowanie
znalazłby
przepis art. 102
kk w ówczesnym
jego brzmieniu,
wedle którego
jeżeli we
wskazanym
wyżej,
pięcioletnim

okresie,
wszczęto by
postępowanie
przeciwko
osobie
oskarżonej (tj.,
gdyby
skutecznie
przedstawiono
jej zarzuty),
karalność
popelnionego
przez nią
przestępstwa
przedawniałyby
się z upływem
5 dodatkowych
jeszcze lat.
Prawidłowo też
skarżąca
zauważa, iż z
dnem 2 marca
2016 r.
ustawodawca w
sposób istotny
zmienił treść
art. 102 kk
przyjmując, że
jeżeli w okresie,
o którym mowa
w art. 101
kk, wszczęto
postępowanie,
karalność
przestępstw
określonych w
art. 101 § 1
kk ustaje z
upływem 10 lat,
a w pozostałych
wypadkach – z
upływem 5 lat
od zakończenia
tego okresu.
Nie można się
już jednak ze
skarżąca
zgodzić, kiedy
podnosi, że
podczas badania

upływu okresu
przedawnienia
karalności
opisanego wyżej
czynu
zastosowanie
winien mieć
art. 102 kk
w brzmieniu
obowiązującym
w dacie
popelnienia
przez oskarżoną
tego czynu, gdyż
przemawia za
tym treść art. 4
§ 1 kk. Skarżąca
pomija bowiem,
iż zmieniając
z dniem 2
marca 2016
r. w opisany
wyżej sposób
treść art. 102
kk ustawodawca
przyjął
jednocześnie
tzw. przepis
intertemporalny,
który wyłączał
stosowanie art.
4 § 1 kk.
W przypadkach,
gdy przepisy
wprowadzające
nowe ustawy
karne zawierają
tego rodzaju
normy
przejściowe,
wskazujące na
sposoby
stosowania
nowej ustawy do
czynów
popelnionych
przed jej
wejściem w
życie, mają one
pierwszeństwo

przed regułą
zawartą w art.
4 § 1 kk.
Jedynie więc,
gdyby ustawa
nowelizująca
kodeks karny w
zakresie
okresów ustania
karalności nie
zawierała
przepisu
przejściowego
(intertemporalnego)
ustalającego w
sposób
szczególny
relację nowych i
obowiązujących
poprzednio
okresów
przedawnienia
karalności,
orzekając o
odpowiedzialności
karnej sprawcy
można byłoby
uwzględnić art.
4 § 1 kk,
nakazujący
stosowanie
ustawy
obowiązującej
poprzednio,
jeżeli jest
względniejsza
dla sprawcy
(por. wyrok SN
z dnia 23 maja
2023 r., V KK
234 / 22 wydany
w odniesieniu do
analogicznego
zagadnienia
faktycznego i
prawnego).
Tymczasem w
ustawie z dnia
15 stycznia 2016
r. o zmianie

ustawy - Kodeks
karny
nowelizującej
art. 102 kk
zawarto taką
właśnie
regulację
intertemporalną
(art. 2
tej ustawy),
wedle której
do czynów
popelnionych
przed dniem
wejścia w życie
niniejszej
ustawy stosuje
się przepisy
o przedawnieniu
w brzmieniu
nadany tą
ustawą, chyba że
termin
przedawnienia
już upłynął.
Poza sporem
zaś pozostaje,
że skoro czyn
oskarżonej
został
popelniony w
dniu 1 lipca
2015 r., to do
dnia wejścia w
życie z dniem
2 marca 2016
r. wspomnianej
nowelizacji art.
102 kk,
podstawowy,
pięcioletni
termin
przedawnienia
karalności
wskazany w art.
101 § 1 pkt
4 kk jeszcze
nie upłynął.
Tym samym na
użytek niniejszej

sprawy badać należało, czy w tym pięcioletnim okresie doszło do wszczęcia postępowania w sprawie o ten czyn, a nie, czy doszło do przedstawienia oskarżonej zarzutów.

Innymi słowy, już wszczęcie postępowania w sprawie tego czynu byłoby zdarzeniem prowadzącym do przedłużenia okresu przedawnienia karalności w sposób opisany w art. 102 kk w brzmieniu obowiązującym od 2 marca 2016 r. Dopiero więc w takich realiach faktycznych i prawnych wnioskować należało, że skoro postępowanie karne w sprawie tegoż czynu wszczęto postanowieniem z dnia 12 listopada 2022 r., to przywoływany wyżej pięcioletni okres z art. 101 § 1 pkt 4 kk – który zaczął biec od dnia 1 lipca 2015 r. – upływał

z dniem 1 lipca
2020 r.

Tym niemniej
nawet to
ustalenie nie
zamykało jeszcze
kwestii badania
zagadnienia
przedawnienia
karalności tego
czynu. Mieć
bowiem na
względnienie
należało, iż
ustawodawca
uchwalając
przepis art. 15
zrz ust. 6 ustawy
z dnia 2 marca
2020 r. o
szczególnych
rozwiązaniach
związanych z
zapobieganiem,
przeciwdziałaniem
i zwalczaniem
COVID – 19,
innych chorób
zakaźnych oraz
wywołanych
nimi sytuacji
kryzysowych
nakazał
uwzględnić, że
w okresie
obowiązywania
stanu zagrożenia
epidemicznego
albo stanu
epidemii
ogłoszonego z
powodu
COVID-19 nie
biegną okresy
przedawnienia
karalności czynu
oraz
przedawnienie
wykonania kary

w sprawach
o przestępstwa,
przestępstwa i
wykroczenia
skarbowe oraz
w sprawach
o wykroczenia.
Przepis ten
wszedł w życie
z dniem 31
marca 2020
r. i jakkolwiek
z dniem 16
maja 2016 r.
został uchylony,
to jednak mocą
jednej z
kolejnych
nowelizacji tej
ustawy z dniem
22 czerwca 2021
r.
zafunkcjonował
w porządku
prawnym jej
kolejny przepis –
art. 15 zzi^(1),
stanowiący że w
okresie
obowiązywania
stanu zagrożenia
epidemicznego
albo stanu
epidemii,
ogłoszonego z
powodu
COVID-19, oraz
w okresie 6
miesiący po ich
odwołaniu nie
biegnie
przedawnienie
karalności czynu
oraz
przedawnienie
wykonania kary
w sprawach
o przestępstwa
i przestępstwa

skarbowe, przy
czym kresy, o
których mowa
liczyć należy od
dnia 14 marca
2020 r. -
w przypadku
stanu zagrożenia
epidemicznego,
oraz od dnia 20
marca 2020 r.
- w przypadku
stanu epidemii.
Dokonując
zbiorczej analizy
opisanych wyżej
regulacji tzw.
ustawy
covidowej dojsć
należy do
wniosku (por.
wyrok SN z dnia
13 czerwca 2023
r., I KK 22 /
23), że okresy,
w których
ustawodawca
przewidywał
wstrzymanie
biegów okresów
przedawnienia
karalności
przestępstw,
liczyć należało
od dnia 14 marca
do 19 marca
2020 r. - w
odniesieniu do
obowiązującego
wówczas stanu
zagrożenia
epidemicznego i
od dnia 20
marca 2020 r. do
16 maja 2022 r. -
w odniesieniu do
obowiązującego
wówczas stanu
epidemii oraz od
16 maja 2022

r. ponownie w odniesieniu do obowiązującego stanu zagrożenia. Jednakże stosownie do treści art. 7 ustawy z dnia 20 kwietnia 2021 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw – która weszła w życie w dniu 22 czerwca 2021 r. wprowadzając art. 15 zzz^(1) – do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie tej ustawy oraz kar orzeczonych przed tą datą stosuje się wprawdzie przepisy o przedawnieniu w brzmieniu nadanym tą ustawą, chyba że termin przedawnienia już upłynął. Nawet więc przyjmując, iż w związku z wejściem w życie art. 15 zzz ustawy covidowej doszło do wstrzymania biegu karalności czynu zarzuconego oskarżonej w punkcie I. aktu

oskarżenia, to jednak po utracie jego mocy obowiązującej (co nastąpiło w dniu 16 maja 2020 r.) termin przedawnienia karalności znów zaczął biec, co w praktyce oznacza, iż nawet wyłączwszy ten okres z biegu przedawnienia karalności czynu zarzuconego oskarżonej, to i tak pięcioletni, podstawowy termin przedawnienia karalności skończył swój bieg zarówno przed dniem 28 listopada 2020 r. (data wszczęcia postępowania w sprawie tego czynu), jak i przed 22 czerwca 2021 r. (data wejścia w życie art. 15 z.zr.^(1) ustawy covidowej, zezwalającego na „ rozciągnięcie z mocą wsteczną ” obowiązywania tego przepisu). W tym stanie rzeczy, nawet bez konieczności posiłkowania się

wyrokiem
Trybunału
Konstytucyjnego
z dnia 12 grudnia
2023 r. (P
22 / 23),
orzekającego o
niezgodności
art. 15zzr⁽¹⁾ ust.
1 ustawy z dnia
2 marca 2020
r. o szczególnych
rozwiązaniach
związanych z
zapobieganiem,
przeciwdziałaniem
i zwalczaniem
COVID-19,
innych chorób
zakaźnych oraz
wywołanych
nimi sytuacji
kryzysowych z
art. 2
Konstytucji
Rzeczypospolitej
Polskiej, zarzut
przedawnienia
karalności tego
czynu należało
uznać za
skuteczny.

Ad. zarzutów z
punktu 2, 3 i 4.

Zarzuty te,
niezależnie od
sposobu ich
zakwalifikowania
i nazwania,
zmierzały w
istocie do
wykazania, iż
wymierzoną
oskarżonej karę
za czyn z
punktu II aktu
oskarżenia
oceniać należy w

kategoriach kary
rażąco surowej
– nieadekwatnej
do należyście
ocenionych w
kontekście art.
53 kk realiów
faktycznych
sprawy, stopnia
społecznej
szkodliwości
tego czynu oraz
stopnia
zawinienia.
Odnosząc się
do tego zarzutu
dla porządku
wskazać na
wstępie należy,
iż przedawnienie
karalności
jednego z
zarzuconych
oskarżonej
czynów oznacza
jedynie
niedopuszczalność
pociągnięcia jej
do
odpowiedzialności
karnej za ten
„ przedawniony
” czyn, co
jednak nie jest
równoznaczne z
tym, że sąd
odwoławczy nie
ma prawa
uwzględnić, iż
tego rodzaju
czynu oskarżona
się jednak
dopuściła. Wciąż
więc mieć na
względzie
należało, iż
oskarżona
przywłaszczyła
sobie autorstwo
cudzego utworu

i wyłudziła
poświadczenia
nieprawdy nie
tylko w
odniesieniu do
pracy
magisterskiej,
ale także w
przypadku pracy
licencjackiej.
Dopiero przy
uwzględnieniu
tego
zastrzeżenia
stwierdzić
należy, iż
apelacja w tej
części
sprowadza się do
bagatelizowania
i umniejszaniu
wagi i wymowy
okoliczności,
jakie sąd I
instancji
zasadnie
poczytał na
niekorzyść
oskarżonej na
etapie wyboru
sankeji
prawnokarnej,
przy
jednoczesnym
przydawaniu
nadmiernego
znaczenia tym
okolicznościom,
jakie eksponuje
apelacja.
„ Wyważając ”
te racje zgodzić
się z sądem I
instancji należy,
iż nie byłoby
uzasadnionym
poprzestanie na
warunkowym
umorzeniu
postępowania

karnego. Sąd I instancji na użytek tego wniosku przedstawił rozumowanie, które sąd odwoławczy w całości podziela pomimo argumentacji wybrzmiewającej z apelacji oraz wymowy dowodów do niej załączonych. Rzeczywiście, z załączonej do tego środka odwoławczego dokumentacji medyczna wynika, iż na przestrzeni lat 2014 – 2017 mąż oskarżonej zmagał się z licznymi i przewlekłymi dolegliwościami zdrowotnymi, głównie natury neurologicznej, jak również, że oskarżona w tym czasie przebyła zagrożoną ciążę, zakończoną przedwczesnym porodem, po której występowały też problemy zdrowotne ich dziecka. Oczywistym jest, że tego rodzaju problemy skutkowały obciążeniem

oskarżonej
zwiększonym
zakresem
obowiązków
rodzinnych. Tym
niemniej
okoliczności
tych nie można
uznać za aż
takiego rzędu, by
w sposób istotny
umniejszały
stopień jej
zawinienia.
Męża oskarżonej
nie sposób
poczytywać w
tym czasie jako
niezdolnego do
samodzielnej
egzystencji, czy
wymagającej
stałej,
nieprzerwanej,
całodobowej
pieczy i opieki.
Wspomniana
zaś ciąża
zakończyła się
porodem na
niemal rok przed
oddaniem pracy
licencjackiej, a
niemal 3 lata
przed oddaniem
pracy
magisterskiej.
Sytuacji
życiowej
oskarżonej z tych
powodów nie da
się opisywać w
kategoriach na
tyle
wyjątkowych, by
czyniła
niemożliwym
wygospodarowanie
czasu na
samodzielne

przygotowanie i sporządzenie którejkolwiek z zakwestionowanych prac. Zwykle doświadczenie życiowe wskazuje, że podobne problemy (w szczególności związane z ciążą i porodem) nie są ani rzadkie, ani atypowe dla licznej rzeszy kobiet, które studia muszą pogodzić – i godzą – z macierzyństwem, wychowywaniem dzieci oraz innymi obowiązkami rodzinnymi. Jeśli zaś z jakichś ekstraordynaryjnych względów byłoby to nadmiernie utrudnione, to słusznie sąd I instancji wskazuje na przewidziane regulaminami uczelnianymi możliwości odłożenia momentu złożenia prac w określonej perspektywie czasowej. Także fakt przyznania się oskarżonej do winy, jej uprzedniej niekaralności

oraz pozytywne
postrzeganie
wykonywanej
pracy przez jej
pracodawcę nie
może przesłonić
– w
szczególności z
perspektywy
wykonywanego
przez nią
zawodu – faktu,
że oskarżona
uprawnienia
nauczycielskie w
istocie wyłudziła
wskutek aż
dwukrotnego
oszukania władz
uczelni co do
samodzielności
sporządzenia
obu prac,
niezbędnych dla
osiągnięcia
określonego
stopnia –
najpierw
licencjata, a
potem magistra.
W wyniku
takiego
postępowania w
sposób
nieuczciwy
konkurowała
później także na
rynku pracy z
osobami, które
swoje obowiązki
studenckie
wykonywały w
sposób rzetelny i
uczciwy,
nierzadko będąc
w równie (o
ile nie bardziej)
wymagającej
sytuacji
życiowej,

<p>poświęcającym czas na zdobycie licencjatu i tytułu magistra z wymiernym uszczerbkiem dla życia prywatnego (zwłaszcza rodzinnego). Ani więc stopień zawinienia, ani społecznej szkodliwości przypisanego czynu nie jawią się jako na tyle nieznaczne, by uzasadniały sięgnięcie po warunkowe umorzenie postępowania karnego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uchylenie zaskarżonego wyroku w odniesieniu do czynu z punktu I aktu oskarżenia oraz jego zmianę poprzez warunkowe umorzenie postępowania co do czynu z punktu II.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>		

zasadny albo niezasadny.		
Omówiono powyżej		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1Co do czynu z punktu II aktu oskarżenia		
Zwiąże o powodach		

utrzymania w mocy	
Z omówiono powyżej	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1 Uchylenie rozstrzygnięć o karze łącznej oraz o opłacie karnej.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Umorzenie postępowania co do jednego z czynów, za które wymierzono karę jednostkową, objętą następnie karą łączną	
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa	

prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
Przedawnienie karalności jednego zarzuconych oskarżonej czynów.	z		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
Omówiono powyżej.			

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
3.	Uwzględniając treść art. 632a § 1 kpk oraz art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk oskarżoną obciążono kosztami procesu za postępowanie odwoławcze.		

7. PODPIS	